

VEĆ MI JE SveGA DOSTA

Mario Dučić,
siječanj 2007.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja su besplatna publikacija. Ako ih želite dobiti na svoju adresu, javite nam se.

*„A sam ode dan hoda u pustinju; sjede ondje pod smreku, zaželje umrijeti i reče: »Već mi je svega dosta, Jahve! Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih.«“
(1 Kraljevima 19.4)*

Koliko smo puta rekli Gospodinu, svojim prijateljima ili sami sebi: „Već mi je svega dosta! Neću i ne da mi se više išta učiniti za Gospodina. Jednostavno mi se ne isplati. Ne mogu se više boriti s grijehom, teškim okolnostima koje me proganjaju i problemima koje nosim!“

Ne samo da smo izrekli, već se tako i osjećamo unatoč svim bitkama i pobjedama

koje smo iskusili s Gospodinom. Nekoć puni radosti i želje za služenjem, sada se rušimo i nemamo snage za nastavak, završetak naše misije. Štoviše, mislimo da je bolje umrijeti nego „ovako nastaviti živjeti“! Neki bi vjernici rekli da je takvo stanje nemoguće ako si dobro u Gospodinu, no je li to istina?

Ilija, Božji prorok, bio je dobro u Gospodinu i vrlo čvrsto stajao u istini, ali se našao u očaju, obeshrabren odmah nakon svoje velike dvije pobjede: prvo je porazio Baalove proroke i nakon toga u molitvi „dozvao“ kišu.

✦ **Nekoć puni radosti i želje za služenjem, sada se rušimo i nemamo snage za nastavak, završetak naše misije.**

Kada sam čitao ovaj dio mogao sam se poistovjetiti s njegovom reakcijom jer se i ja često tako osjećam nakon većih duhovnih događanja koja od mene zahtijevaju više fizičkog ili emotivnog napora. Jingle koji se nekada ponedjeljkom svirao na Radiju 101 – „Zakaj ja ne volim ponedelek“ postao je stvaran ponedjeljkom. Iako, prije obraćenja, nisam znao zašto je ponedjeljak toliko omražen kod mnogih.

Iskusio sam da ponedjeljak ili bilo koji drugi dan prije ili nakon nekakvog duhovnog događanja ili iskustva može biti prilično depresivan. Često se jedva i fizički pokrećem, emotivno sam prazan i nisam previše sposoban za razgovor o ikakvim stvarima „duhovne tematike“. Mogu jedino pobjeći sa ženom od kuće i djece i raditi nešto što nema veze s crkvom, ako je to uopće ponekad moguće!? U takvim trenutcima mi svašta pada na pamet, kao primjerice da odustanem od poziva i počnem se baviti nekim drugim stvarima te se pojavim eventualno nedjeljom na bogoslužju. Jeste li se ikada tako osjećali?

★ Ne smijemo nijekati takve dane ili takve osjećaje misleći da smo manje vrijedni ili pak neduhovni.

Charles H. Spurgeon je jednom ovako rekao o takvim stanjima: „*Prije bilo kojeg velikog dostignuća uobičajeno je donekle biti depresivan. Svaki umni rad nosi sa sobom težinu i depresiju, jer mnogo učenja umara tijelo. Ali naše služenje (služba pastora) uključuje više od samog umnog rada: uključuje i rad srca – djelo najdubljeg djela duše. Kako se samo nakon Gospodnjeg dana (govoreći o nedjelji) osjećamo kao da je život u nama u potpunosti ispran.*“

Massachusetts Institute of Tehnology je izdao jednu studiju u kojoj se pokazalo da se čovjek više umara fizički i emotivno kada govori samo jedan sat te da je to jednako fizičkom radu kopanja lopatom u trajanju od 13,5 sati.

Crkvo, normalno je ponekad se tako osjećati! Ne smijemo nijekati takve dane ili takve osjećaje misleći da smo manje vrijedni ili pak neduhovni. Često u kršćanskoj literaturi mnogi samo uzdižu ili pišu samo o pobjedama ili uspjesima određenih Božjih ljudi, ali vrlo malo spominju padove, depresije ili njihove stvarne životne probleme.

U Bibliji, unatoč mnogim pobjedama, mnogi su Božji pomazanici htjeli odustati od svojih poziva ili su se osjećali očajno u danima svojih problema i nevolja.

Pogledamo li primjerice Mojsija, kojemu je više puta dojadio narod kojeg je vodio, jednom je od Gospodina zaželio da ga usmrti: „*Ja sam ne mogu nositi sav ovaj narod. Preteško je to za me. Ako ćeš ovako sa mnom postupati, radije me ubij, ako sam stekao milosti u tvojim očima, da više ne gledam svoga jada.*“ (Brojevi 11.14-15).

Za Joba pak znamo da je zbog nevolja i gubitaka koji su ga zadesili proklinjao dan kada se rodio te su pesimistične očajne izjave, poput sljedeće, bile uobičajene: „*Čemu darovati svjetlo nesretniku i život ljudima zagorčene duše, koji smrt ištu, a ona ne dolazi, i kao blagom, za njome kopaju?*“ (Job 3.20-21). Ili Jona koji je nakon velikih pritisaka i izvršene misije i pobjede u Ninivi zaželio umrijeti te se u srdžbi ovako pomolio: „*Sada, Jahve, uzmi moj život, jer mi je bolje umrijeti nego živjeti.*“ (Jona 4.3).

► 1. „VEĆ MI JE SVEGA DOSTA“ MOGU BITI RIJEČI PREDANIH VJERNIKA.

Vratimo se malo na Iliju i okolnosti koje su ga dovele u takvo jedno očajno stanje i same molitve koju je uputio Bogu. U 19. poglavlju Prve knjige kraljevima čitamo da je „*sjeo pod smreku i zaželio umrijeti*“ (4.stih), dok u 18. poglavlju čitamo o dva pobjedonosna duhovna iskustva: porazu Balovih proroka i čudesnom

prestanku suše, kao odgovorima na njegovu molitvu. Koji su zapravo događaji pridonijeli ovakvim očajnim izjavama?

Znamo da je Izabela bila ljuta radi smrti svojih proroka, jer su joj oni govorili sve što je htjela čuti, prorokovavši joj sjajnu budućnost punu snage i slave. Posao tih proroka je bio da uzdižu kralja i kraljicu kako bi osigurali produžetak njihovog kraljevstva. Nakon što je Ilija pohvatao i pobio lažne proroke kod potoka Kišona, Izabela je shvatila da su njezini pomagači uklonjeni te su njezin ponos i autoritet bili prilično uništeni. Novac kojeg je uložila u te proroke je bio također uzalud potrošen.

Ilija je za nju neprekidno bio trn, jer nije prestajao prorokovati sud nad Izraelom i tražiti promjenu. Zato što ga nije mogla kontrolirati kao ostale proroke, zavjetovala se da će ga ubiti rekavši: „*Neka mi bogovi učine sva zla i neka nadodadu, ako sutra u ovo doba ne učinim s tvojim životom kao što si ti učinio sa životom svakoga od njih.*“ (1 Kraljevima 19.2). Sve dok je Ilija i dalje bio aktivno prisutan, Izabela nije mogla

✦ Često stanje očaja i obeshrabrenja zahvati predane vjernike nakon velikih duhovnih događanja.

nastaviti sa zlim aktivnostima i planovima koje je htjela samovoljno provesti.

Danas, pentekostalci i karizmati nazivaju takvo stanje kod žena „Izabelinim duhom“. Ne bih htio ući u problematiku terminologije, ali sigurno je da postoje mnoge žene koje manipulacijom dolaze do svojih ciljeva i na tom se putu, naravno, okružuju slabim muškarcima koji se boje svojih žena, radi njihovih reakcija, i koji su često vezani nemoralnošću. Naravno, sve je dobro dok ne naiđu na nekoga tko ih sputava ili ograničava u njihovim namjerama. Takve su osobe za njih prijatnija i učinit će sve kako bi ih diskreditirali ili uništili.

Osim što je pobio lažne proroke, dogodilo se još nešto. Ilija je molitvom „zazvao“ kišu i Bog je učinio čudo. Pismo nam kaže da se „*odjednom nebo zamračilo od oblaka i vihora i da je pala jaka kiša.*“ (1 Kraljevima 18. 45). Nakon tih događanja, vjerujem isprpljen, Ilija se osjećao pomalo očajno te je rekao Bogu: „Već mi je svega dosta, Jahve!“ (1 Kraljevima 19.4).

Često stanje očaja i obeshrabrenja zahvati predane vjernike nakon velikih duhovnih događanja, jer ona uvijek zahtijevaju veliki fizički i emotivni napor. Oni koji se suočavaju s takvim aktivnosti to i znaju. Oni koji to niječu, često nisu previše

predani te ne sudjeluju u Božjem djelu svim svojim bićem.

Jednostavno rečeno, takva stanja mogu biti uobičajeni osjećaji kod predanih vjernika ili službenika. Želim to posebno naglasiti, jer se u mnogim crkvama niječu takva stanja i ljudi se tjeraju do krajnjih granica dok ne se ne izmore te izgube volju za ikakvim duhovnim stvarima. Zato takvi vjernici i pastori završe izmoredeni u mentalnim institucijama ili nastavljaju dalje služiti. Pritom uništavaju obitelji i normalne odnose pod samopravednom kritikom prema drugima, kojima kažu da su manje vrijedni i neduhovni ako se tako osjećaju ili da im nedostaje vjere. Ljudi koji ih okružuju se mogu osjetiti drugorazrednima i pomalo bezvrijedno, jer neprestano od „takvih duhovnijih“ slušaju o stalnim pobjedama i pobjedonosnom životu. Većina takvih priča su laži. Sjećam se da sam sreo jednu sestru i upitao ju kako je jer sam čuo da ima rak pluća. Ona je sve to negirala (naravno, u vjeri) i rekla da nema bolesti i da je sve „Haleluja!“! Crkvo, zar ne možemo više normalno razgovarati, a još uvijek vjerovati u Gospodina?

Zamislimo samo Iliju, da li on više nije bio Božji sluga kada je rekao: „*Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih.*“ (1 Kraljevima 19.4b).

Hebrejska riječ koja se koristi za izraz „bolji“ je *tov*, a prevodimo je riječima biti dobar, ispravan, ugodan. Taj izraz stavlja veliki naglasak na moralnu dobrotu.

Drugim riječima, Ilija je bio obeshrabren i očajan jer je mislio da nije bolji od svojih predaka koji su služili prije njega. Nakon što je učinio pravedno djelo i pobio lažne proroke, pod pritiskom Izabele i njezina zavjeta da će ga ubiti, vjerojatno se osjećao kao da nije dobro završio svoje poslanje ili nije bio dovoljno bio dobar za Gospodina jer se uplašio.

Crkvo, Ilija je imao strah od Izabele! Ali je još uvijek bio Božji čovjek. U samo jednom poglavlju prije nije imao nikakvog straha od lažnih proroka koje je pogubio, a sada se uplašio kletve jedne žene. U teškim trenucima očaj i strahovi su isto tako normalne reakcije kod predanih vjernika.

Nismo savršeni u svemu, ali ne moramo odustati kada se nađemo da neočekivano reagiramo u pojedinim situacijama. Ne moramo se predati grijehu i svijetu samo zato što smo se iscrpili i ne moramo tada reći: „Već mi je svega dosta!“

Normalno je imati probleme u određenoj mjeri; biti očajan i depresivan u određenoj situaciji i osjećati se kao da želimo od svega odustati. Probleme ne možemo

zaobići! A.W. Tozer je jednom prilikom ovako rekao o problemima: „Što dakle trebamo učiniti u vezi problema? Naučiti živjeti s njima sve dok nas Bog ne izbavi iz njih. Trebamo moliti za milost kako bi kroz njih prošli bez mrmljanja. Problemi s kojima se strpljivo nosimo duhovno će nas usavršiti. Škode nam jedino kada im se odupremo ili nevoljnički prolazimo kroz njih.“

► **2. RJEŠENJE JE ČESTO PRAKTIČNO I JEDNOSTAVNO ZA ONE KOJI KAŽU: „VEĆ MI JE SVEGA DOSTA!“**

„Zatim leže i zaspao. Ali gle, anđeo ga taknu i reče mu: »Ustani i jedi.« On pogleda, kad gle – kraj njegova uzglavlja na kamenu pečen kruh i vrč vode. Jeo je i pio, pa opet legao.“ (1 Kraljevima 19.6)

Kako bi Iliju izveo iz depresije, Bog nije uzdrmao zemlju i poslao anđele kako bi mu pokazali viziju budućih stvari već mu je dao praktična rješenja – „odmori, jedi i pij“. Neki bi rekli: „Kakve veze to ima s duhovnim problemima?“ Vidite, tako mnogi razmišljaju i upravo tako

✦ **Umjesto duhovnih darova mislim da je danas potrebnije povratiti zdrav razum kojeg isto tako daje Sveti Duh!**

nastaju mnoge greške Božjih slugu i predanih vjernika.

Nakon mnogih pobjeda, osobnih ili općenitih, kad postanu umorni, pomalo očajni i depresivni, počinju se sažaljevati, kritizirati i odustajati od služenja. Ako im netko kaže da se trebaju odmoriti, shvate to kao uvredu ili neduhovan savjet. Neki će čak reći da je to od đavla. Ali ako im netko kaže da moraju ući u duhovnu bitku, „očistiti kuću“ i pomazati sve što se ima pomazati u stanu ili kući, što donaša takav osjećaj, te nastaviti služiti bez okrijepe i odmora jer je „njihova snaga Jahve nad Vojskama“, tada to postaje pravovaljan duhovni savjet. Povrh svega njihovi im savjetnici ispričaju nekoliko čudesnih priča o ljudima koji su nadnaravno služili, niječu osjećaje umora, jer ne „hodamo po osjećajima“. Na taj način ih gurnu još dublje u depresiju, jer se nakon svih tih stvari oni i dalje mogu osjećati čak i gore misleći da nisu dovoljno snažni ili nemaju vjere.

Naš Bog nije perfekcionista i duhovni sadist koji samo prigovara i daje neka duhovna rješenja koja su često nelogična no mi ih prihvaćamo, jer „živimo po vjeri“. Crkva se danas nalazi u problemima jer

★ **Normalno je imati probleme u određenoj mjeri.**

produhovnjuje stvari tamo gdje ne treba, a gdje je potrebno ne pokazuje pravu duhovnost. Umjesto duhovnih darova mislim da je danas potrebnije povratiti zdrav razum kojeg isto tako daje Sveti Duh!

Duh Sveti nije među nama samo zato da bismo govorili u jezicima. Zato Pavao ne savjetuje Timoteju da što više govori u jezicima kad osjeća strah i tjeskobu nego potvrđuje da nam: „*Bog nije dao duh bojažljivosti (straha), već duh snage, ljubavi i trijeznosti.*“ (2 Timoteju 1.7). Grčka riječ za „trijeznost“ je *sophronismos*, a označava disciplinu, samokontrolu i zdrav razum. Drugim riječima, poručuje Timoteju: „*Dođi malo k sebi i sjeti se da u sebi imaš Božjeg Duha koji ti je dao snagu za disciplinu, samokontrolu i zdrav razum. Nemoj ga u takvim situacijama izgubiti!*“, „*O Bože, daj zdrav razum današnjoj crkvi!*“, to bi trebala biti molitva onih koji su puni Svetog Duha!

Rješenje za Ilijinu depresiju i očaj bio je: naspavaj se, jedi i pij! Praktično i jednostavno! Kakva velika duhovnost! Štoviše, lakše je reći da je nešto duhovni problem nego da kažete čovjeku da bi se trebao malo disciplinirati. Duhovna rješenja se često nalaze u našim praktičnim koracima koje trebamo poduzeti. Zato nemojte odustati, nego se malo odmorite, najedite, razmislite

o svemu i nastavite misiju koja vam je dana od Boga.

▶ **3. U PRAKTIČNIM RJEŠENJIMA ČESTO LEŽI SNAGA KOJA ĆE NAS USMJERITI PREMA BOGU, KOJI NAM U KONAČNICI DAJE SNAGU ZA DALJNJA DUHOVNA ISKUSTVA I UKAZUJE DA NISMO SAMI U SVOJIM BORBAMA.**

„Ustao je, jeo i pio. Okrijepljen tom hranom, išao je četrdeset dana i četrdeset noći sve do Božje gore Horeba.“ (1 Kraljevima 19.8)

Često nakon praktičnih stvari kao što su spavanje i okrijepa, što činimo nakon velikih duhovnih iskustava koja su nam oduzela snagu i bacili u jedno depresivno stanje, ponovo dobivamo snagu i želju za Bogom i služenjem. Često se mnogi iscrpe, kao što sam već napomenuo, radi nedostatka discipline i shvaćanja odmora te više ne žele služiti niti doći natrag Bogu.

Ilija se, nakon okrijepe, uputio prema Onome koji će ga u potpunosti ohrabriti i dati snagu za nastavak njegove životne misije. Uputio se prema gori Horebu, svetom mjestu gdje se Bog susreo s Mojsijem i dao mu svoje zakone. Bog Iliji daje posebnu snagu kako bi putovao oko 250 kilometara bez hrane. Postio je 40 dana i noći, a kada je stigao na Horeb

„ušao je u neku spilju i prenoćio u njoj“ (1 Kraljevima 19.9).

Nakon dugotrajnog posta Bog ga je upitao što radi, a Ilija mu odgovara kao što često odgovaraju ljudi koji su obeshrabreni i usamljeni, pa u nekakvom samopravednom duhu samosažljjenja kažu: *„Revnovao sam gorljivo za Jahvu, Boga nad vojskama, jer su sinovi Izraelovi napustili tvoj Savez, srušili tvoje žrtvenike i pobili mačem tvoje proroke. Ostao sam sam, a oni traže da i meni uzmu život.“ (1 Kraljevima 19.10).*

Ako smo kušani da mislimo kako smo jedina vjerna i teološki ispravna crkva u gradu ili zemlji u kojoj služimo i prema zadatku kojeg trebamo izvršiti, nemojmo se Bogu žaliti jer će to samo razvodniti dobre stvari koje smo dosad učinili. Iliji je Bog otkrio da postoje drugi koji također revnuju za Jahvu i ispunjavaju svoje dužnosti. Moramo biti svjesni kako nije samo naša crkva jedina revna i pravedna, a ponekad možemo tako misliti.

Bog mu je rekao da će *„ostaviti u Izraelu sedam tisuća, sva koljena koja se nisu savila pred Baalom, i sva usta koja ga nisu cjelivala“ (1 Kraljevima 19.18).* Uvijek postoji u svijetu onaj sveti ostatak, sveta crkva koja ne vrši kompromis sa svijetom!

Ilija je također shvatio da Bog sebe ne otkriva samo u nekim snažnim i čudesnim događajima. Dok se sažaljevaio, Bog mu je progovorio u „šapatu laganog i blagog lahora“ (1 Kr 19.12).

Često vjernici trče amo tamo kako bi vidjeli i sudjelovali u nečemu velikom kao što su konferencije ili hrle u velike crkve, misleći da će Bog progovoriti kroz određene velike kršćanske vođe ili propovjednike te ih osloboditi očaja i nevjere. Pri tome ga često promaše, jer on isto tako govori u tišini poniznog srca! Na takvim mjestima rijetko nalaze okrijepu.

Ilija se ohrabrio u Gospodinu i dovršio svoje djelo. Nije ostao pri svojim izjavama „Već mi je svega dosta“, već se okrijepio i obnovio u Gospodinu te dovršio svoju utrku.

Bio je čovjek koji se ponekad našao u strahovima i depresiji. Čovjek snažnih duhovnih iskustava kao i čovjek koji je spoznao da nije sam i da Bog još uvijek

govori na druge jednostavnije, praktičnije i manje dramatične načine. Završio je svoju misiju snažno i na spektakularan, njemu svojstven način, Jahve ga je uzeo sebi na vihoru dok je razgovarao s Elizejom: „...gle: ognjena kola i ognjeni konji stadoše među njih, i Ilija u vihoru uziđe na nebo.“ (2 Kraljevima 2.11).

Osjećaš li se kao da želiš od svega odustati, odustati od predanja poslu, crkvi ili obitelji? Da li u zadnje vrijeme sebi i drugima govoriš: „Već mi je svega dosta!“? Brate i sestro, onda je vrijeme da se malo zaustaviš u svim svojim aktivnostima i ponizno poslušаш Gospodina. Njegov će ti glas doći u očaju i reći da ne odustaneš od svojeg poslanja na zemlji!

„Povjeri Jahvi svu svoju brigu, i on će te pokrijepiti: neće dati da ikada posrne

★ **Njegov će ti glas doći u očaju i reći da ne odustaneš od svojeg poslanja na zemlji!**

.....
Copyright©2007. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja.

Čitajmo hrvatsko

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA ili

poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".